

PROP DE VOSALTRES

Les primeres comunions

Benvolguts diocesans:

En la situació actual s'han donat noves orientacions per a les diferents celebracions de les famílies i comunitats cristianes. Ho estem fent des de mitjans del mes de març respecte a les celebracions dels sagraments en els temples, a les processons i actes als carrers durant la Setmana Santa, a les pregàries pels difunts i a l'atenció a les famílies que ploren per la pèrdua d'un ésser estimat... A moltes actuacions que incideixen en el desenvolupament de la vida cristiana.

Ara sembla obligat fer un breu comentari sobre la celebració de les primeres comunions que tant arrelades estan en l'entorn social. És una festa familiar i parroquial que es prepara i se celebra generalment en aquest temps de Pasqua.

Caldrà començar reiterant la comprensió per les decisions que prenen els responsables en els diversos àmbits de la vida i que recauen sobre nosaltres i ens comprometem a tots. Les famílies en general i els pares en particular ja

saben el que significa atendre als nens i adolescents en els domicilis durant diverses setmanes. Ara se'ls demana l'acceptació d'una nova guia en la part final del procés catequètic dels seus fills que culmina amb la festa de l'Eucaristia.

En una nota que vaig enviar a tots els sacerdots el passat 30 de març, els indicava que cada parròquia o cada col·legi, en diàleg amb els pares implicats, decidís el més convenient per a aquesta celebració festiva; o bé ajornant-la a finals d'aquest curs o bé deixant l'organització per al curs següent.

Vull manifestar la meua gratitud i el meu reconeixement a tots els que han seguit amb la tasca parroquial de la catequesi durant

aquests mesos utilitzant les noves tecnologies. Intentaven mantenir l'interès en els nens i pares en el desenvolupament dels continguts de la fe. Em consta que

des de la Delegació diocesana de Catequesi

s'ha enviat una

infininat de re-

ursos per

ajudar als

catequis-

tes en la

seva mis-

sió. Ha estat molt

ben apro-

fitat en

aquest pe-

ríode de pre-

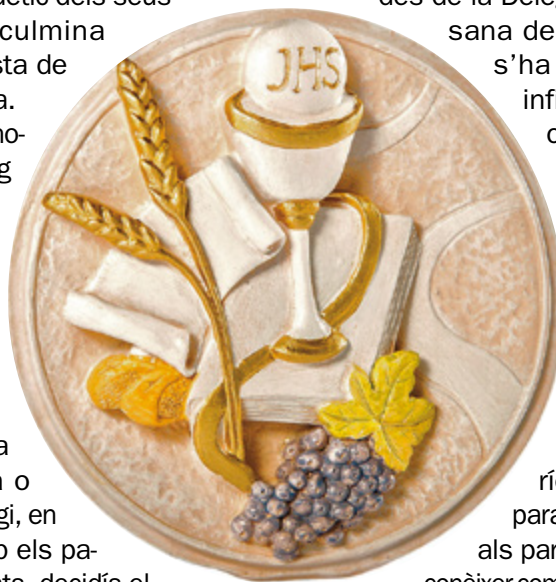
paració tot i que

als pares els urgia

conèixer com repercutia la

permanència de les mesures sanitàries o socials amb la festa familiar i parroquial o escolar. Era obligat dissipar dubtes i s'exigia, quan fos possible, prendre una resolució que segurament alterava els plans previstos.

Alguna bona lliçó hem après tots en aquesta tràgica circumstància.

Valorar les prioritats del procés catequètic; és infinitament més important la celebració i la dedicació callada de tants catequistes en les seves moltes sessions amb els nens que la festa externa i la multiplicació d'assistents i regals. Així ho han afirmat molts durant els últims anys. Els costos de la festa no han d'excedir a les possibilitats familiars. L'excusa econòmica no ha d'entrar en la ment dels pares si desitgen que els seus fills continuïn amb el coneixement de Jesucrist. Retardar un any la celebració significa més temps de preparació.

Una altra dada a tenir en compte respecte a l'edat. Fa temps que es va disposar rebre el sagrament durant el tercer curs de primària, després de dos cursos de catequesi, comptant que es pot iniciar abans amb l'anomenat *despertar religiós* amb l'acompanyament de pares i el nucli familiar.

Que aquestes decisions redundin en una millor i major valoració de la catequesi i de la vitalitat de la comunitat parroquial.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

La festivitat de la Mare de Déu de Montserrat se celebrarà el 8 de setembre

La Junta de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida com a conseqüència de la pandèmia del coronavirus-Covid 19 ha pres l'acord de suspendre els tradicionals actes religiosos previstos en honor de la patrona de Catalunya i de tant arrelament a la ciutat de Lleida. Així va suspendre el Tridu de Preparació a la festa de la patrona, dels dies 24, 25 i 26 d'abril, i ha fet el mateix amb l'anada a

la Vetlla de Montserrat i la multitudinària ofrena de flors que tots els anys té lloc durant tota la jornada del dia 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, a l'altar de la patrona a la Catedral de Lleida.

Tanmateix, la Junta ha acordat, que al no poder celebrar la festa de la patrona el dia que li pertoca, ho celebrarà el dia 8 de setembre, festa de les Marededéus Trobades i festa alhora de Montserrat i de la

Confraria. En aquella jornada, i com ja és costum tots els anys, tindrà lloc la celebració de l'Eucaristia a la Catedral, amb la veneració de «la Moreneta» en el seu cambril.

Finalment, i pel que fa a la LXXIII Romeria a Montserrat prevista per als dies 6 al 16 de juliol, la Junta estudiarà la possibilitat de traslladar-la a unes noves dates que s'anunciaran una vegada superada l'actual situació.

CERCA DE VOSOTROS

Las primeras comuniones

Queridos diocesanos:

En la situación actual se han dado nuevas orientaciones para las distintas celebraciones de las familias y comunidades cristianas. Lo venimos haciendo desde mediados del mes de marzo respecto a las celebraciones de los sacramentos en los templos, a las procesiones y actos en las calles durante la Semana Santa, a las oraciones por los difuntos y atención a las familias que lloran por la pérdida de un ser querido... A muchas actuaciones que inciden en el desarrollo de la vida cristiana.

Ahora parece obligado hacer un breve comentario sobre la celebración de las primeras comuniones que tanto arraigo tienen en el entorno social. Es una fiesta familiar y parroquial que se prepara y se celebra generalmente en este tiempo de Pascua.

Habrà que empezar reiterando la comprensión por las decisiones que toman los responsables en los diversos ámbitos de la vida y que recaen sobre nosotros y nos comprometen a todos. Las familias en general y los padres en particular ya saben lo que significa atender a los niños y adolescentes en los domicilios durante varias semanas. Ahora se les pide la aceptación de una nueva guía en la parte final del proceso catequético de sus hijos que culmina con la fiesta de la Eucaristía.

En una nota que envié a todos los sacerdotes el pasado 30 de marzo, les indicaba que cada parroquia o cada colegio, en diálogo con los padres implicados, decidiera lo más conveniente para esta celebración festiva; o bien aplazándola a finales de este curso o bien dejando la organización para el curso siguiente.

Quiero manifestar mi gratitud y mi reconocimiento a todos los que han seguido con la tarea parroquial de la catequesis durante estos meses utilizando las nuevas tecnologías. Intentaban mantener el interés en los niños y padres en el desarrollo de los contenidos de la fe. Me consta que desde la Delegación diocesana de Catequesis se ha enviado un sinnúmero de recursos para ayudar a los catequistas en su misión. Ha sido muy bien aprovechado en este período de preparación aunque a los padres les urgía conocer cómo repercutía la permanencia de las medidas sanitarias o sociales con la fiesta familiar y parroquial o escolar. Era obligado disipar dudas y se exigía, en cuanto fuera posible, tomar una resolución que seguramente alteraba los planes previstos.

Alguna buena lección hemos aprendido todos en esta trágica circunstancia. Valorar las prioridades del proceso catequético; es infinitamente más importante la celebración y la dedicación callada de tantos catequistas en sus muchas sesiones con los niños que la fiesta externa y la multiplicación de asistentes y regalos. Así lo han afirmado muchos durante los últimos años. Los costes de la fiesta no deben exceder a las posibilidades familiares. La excusa económica no debe entrar en la mente de los padres si desean que sus hijos continúen con el conocimiento de Jesucristo. Retrasar un año la celebración significa un mayor tiempo de preparación.

Otro dato a tener en cuenta respecto a la edad. Hace tiempo que se dispuso recibir el sacramento durante el tercer curso de primaria, tras dos cursos de catequesis, contando que se puede iniciar antes con el llamado *despertar religioso* con el acompañamiento de padres y núcleo familiar.

Que estas decisiones redunden en una mejor y mayor valoración de la catequesis y de la vitalidad de la comunidad parroquial.

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

El claretià lleidatà,
Josep Maria Abella, nomenat
bisbe de Fukuoka al Japó

El papa Francesc ha nomenat al claretià lleidatà Josep Maria Abella bisbe de la diòcesi de Fukuoka, al sud-oest del Japó. Abella ha servit la diòcesi d'Osaka com a bisbe auxiliar des de juny de 2018, i ara inicia una nova etapa i té previst traslladar-s'hi tan aviat com sigui possible, tenint en compte les restriccions de mobilitat pel coronavirus.

El pare Josep Maria Abella va ser el màxim responsable mundial dels Missioners Claretians durant 12 anys, del 2003 al 2015. El pare Abella va néixer a Lleida el 1949. Va ingressar als missioners claretians i es va formar a Catalunya, des d'on va ser destinat al Japó el 1969. Després de diverses responsabilitats en el Govern gene-

ral dels Missioners Claretians, el 2015 va tornar al Japó on era rector de la Catedral d'Osaka.

L'anterior bisbe de Fukuoka va renunciar ara fa un any. «Confio en la col·laboració dels sacerdots, religiosos i laics de la diòcesi de Fukuoka. Tots plegats mirarem de respondre a la crida del papa Francesc que demana una Església en sortida, ben arrelada en l'Evangeli», apunta Josep Maria Abella en una carta adreçada a amics, familiars i germans de congregació. Amb 70 anys reconeix que se sent «feble davant aquest nou desafiament». Però assumeix el repte conscient que compta amb la complicitat de tota l'Església de Fukuoka.

El missioner claretià valora aquesta darrera etapa de dedicació a par-

ròquies, moviments i iniciatives missioneres d'Osaka com una «experiència enriquidora». Un camí que ha fet al costat de l'arquebisbe Thomas Aquino Manyo Maeda i de Paul Toshihiro Sakai, també bisbe auxiliar que havia estat secretari general de la Prelatura de l'Opus Dei. Josep Maria Abella s'ha dedicat a acompanyar el centre de pastoral social de la diòcesi: «He pogut tocar d'alguna manera el sofriment de persones que són marginades dins la nostra societat, entre elles els immigrants amb problemes per legalitzar la seva situació o les persones que han demanat l'estatut de refugiats i que no troben resposta de part de les autoritats japoneses», explica.

El Bisbat ajorna les confirmacions fins al proper curs

El bisbe Salvador ha fet arribar una carta a tots els mossens, directors i responsables de pastoral dels col·legis, en la qual els comunica la decisió de suspendre les celebracions de l'administració del sagrament de la Confirmació programades per als mesos vinents, des del mes d'abril fins al mes d'agost. També els comunica que si no hi ha cap dificultat major, proposa dei-

xar les celebracions de la Confirmació per al curs vinent. Cal recordar que nombroses parròquies del Bisbat de Lleida ja han ajornat les primeres comunions que s'havien de celebrar aquesta primavera. El Bisbat ha demanat a les parròquies que pactin, juntament amb les famílies dels infants i amb els catequistes, una nova data per celebrar les primeres comunions.

VIDES DE SANTS (III)

Sant Jordi

Jordi prové de Γεώργιος (Georgios), significa «qui treballa la terra». Fill de Geronci, un noble persa i Policrònia, dama de Palestina. Nascut a Diòspolis, actual Lod, Israel, l'any 270 i traspassat a Nicomèdia, Bitínia, l'any 303 dC. Va ésser un màrtir venerat des de sempre pels cristians d'Orient i Occident. Les narracions de la seva mort s'envolten de miracles i fets sorprenents. Antigament, sant Jordi no era un sant tan popular. Són diverses les llegendes que podem trobar, una per exemple, és la que situa la història a Montblanc o unes altres les que cita Joan Amades, quan ajudava els exèrcits catalans en la lluita contra els sarraïns. Jaume de Voràgine al segle XIII va escriure la narració sobre el drac que s'escampà per Europa fins a arribar a la Corona d'Aragó.

Ha esdevingut un dels sants més populars des de l'Edat Mitjana. Fou canonitzat l'any 494 per Gelasi I.

La seva iconografia la podem trobar representada tant un drac, com a cavaller armat, amb un escut o estendard amb una creu roja sobre un fons blanc. És el patró de poblacions com Alcoi, Banyeres de Mariola, Montblanc, Puigverd de Lleida; de comunitats autònomes com Catalunya i de països com Anglaterra o Portugal. La seva festivitat se celebra cada 23 d'abril.

Una de les moltes dites sobre el sant era la de «Sant Jordi mata l'aranya», que ens transporta a la creença que el sant protegia contra les picades de les aranyes i plagues d'insectes.

Sant Jordi també és el patró dels raiers, navegants del riu i dels oficis d'armes. Jordi va ingressar a l'exèrcit on va ocupar el càrrec de tribú. Fou turmentat, empresonat i finalment, decapitat.

Josep Maria Corretger Olivart

REFLEXIONS

Emaús, camí d'anada i tornada

L'escena se situa el mateix diumenge de Pasqua a la tarda. Dos dels deixebles de Jesús, Cleofàs i l'altre, tristos i abatuts, abandonen el grup a Jerusalem lamentant una experiència fracassada als seus ulls.

Emaús no està identificat amb certesa. El pelegrí que visita Terra Santa pot anar a Abu Gosh, o a Qubeibe o Emaús per reviu l'escena. És igual. Emaús representa qualsevol situació de llunyania de Jesús i de la comunitat, de decepció, de recaure en un passat que ja donàvem per superat.

Cleofàs i l'altre, pel camí, esplaien la seva pena: «*nosaltres esperàvem...*» quin desengany després de la il·lusió que havien posat en Jesús. Quina vergonya davant els companys del poble que veien descabellada l'aventura de seguir el Natzarè i les seves propostes del nou Regne...

Tan tristos estaven que gairebé ni s'adonaren del jove assegut sota el freixe de la porta de la vinya vora el camí que els saludà. Sense ni mirar-se'l li van retornar un escaransit «Shalom» i prou. El foraster es posa a caminar amb ells. A poc a poc, el foraster es va introduint en la seva conversa. Pensaven que deuria viure a la lluna perquè no sabia res de tot el que havia passat a Jerusalem aquells dies. Però, això sí, hi tocava... parlava dels profetes, del Messies... i revifà en els seus cors aquell entusiasme que

s'havia apagat. Tant, que el conviden a quedar-se amb ells aquella nit a l'hostal d'Emaús.

Entren, saluden l'hostaler i s'asseuen a la taula acostumada, vora la finestra. Tot i ser dies de Pasqua no hi havia gent a l'hostal. L'hostaler va portar el pa i el vi mentre la mestressa preparava les menges.

El foraster pren un tros de pa i el got de vi i beneeix: «*Preneu, mengeu... preneu, beveu...*»

No calgué més. Ara l'han reconegut: és Jesús. Però Jesús desapareix. S'alcen d'una revolada: «*Marxem...*» li diuen a l'hostaler que arriba amb la vianda: «*On aneu?*»

—«Tornem a Jerusalem.»

—«Però si és de nit!»

—«La lluna de Pasqua ens farà claror». Ja passaven la porta.

—«I el foraster, on és?»

No ho varen sentir. L'hostaler mirava la finestra tancada. Per la porta no havia passat...

Fan corrent el camí de tornada. No parlen. Tan sols alguna exclamació de joia i entusiasme. Tenen pressa per arribar. Qui ha trobat el Senyor necessita dir-ho. Finalment: Jerusalem, el Cenacle, el reencontre amb la comunitat que espera... Tots ho saben ja. Crist ha ressuscitat. És Pasqua.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,12-14 / Sl 86 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,39-47]. Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya (coronada, 1881 - entronitzada, 1947); sant Toribí de Mogrovejo, bisbe.

28. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sant Pere Chanel (1803-1841), prev. marista i mr. a Oceania; sant Lluís-Maria Grignon de Montfort, prev.; sant Prudenci, bisbe; sant Cirí, mr.

29. □ Dimecres [1Jo 1,5-2,2 / Sl 102 / Mt 11,25-30]. Santa Caterina de Siena (1347-1380), vg. terciària dominicana, dra. de l'Església

i patrona d'Europa; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat; sant Robert, prev. cistercenc.

30. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Pius V (1504-1572), papa (1566, dominicà); sant Josep-Benet Cottolengo, prev., fund.; sants Amador, Pere i Lluís, mrs. a Còrdova.

MAIG

1. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Josep Obrer; sant Jeremies, profeta (s. VII-VI aC); sant Orenç, bisbe; sant Teodard, bisbe; sant Segimon, mr.; santa Grata, viuda; sant Aniol, sotsdiaca i mr.;

sant Ricard Pampuri, rel. hospitalari.

2. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Atanasi (295-373), bisbe d'Alexandria i dr. de l'Església; Mare de Déu d'Araceli; sant Segon, bisbe i mr.; santa Zoa, mare de família, mr.

3. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 2,14a.36-41 / Sl 22 / 1Pe 2,20b-25 / Jo 10,1-10]. Sant Felip (de Betsaida) i sant Jaume (anomenat el Menor, parent de Jesús, bisbe de Jerusalem, †62), apòstols; trobament de la santa Creu; santa Antonina, vg. i mr.; sant Alexandre I, papa i mr.

25 ANYS CPT

«Fou un aprenentatge per al moment actual»

MONS. SALVADOR CRISTAU

L'actual bisbe auxiliar de la Diòcesi de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, ens explica la seva vivència com a prevere en el decurs del Concili Provincial Tarraconense, ara fa vint-i-cinc anys.

Com recorda la seva participació al Concili Provincial Tarraconense?

La recordo com un temps de treball molt intens. Al principi, amb la il·lusió i també la incògnita d'una experiència eclesial nova, desconeguda per a tots. Després va venir l'exposició dels temes, les propostes que s'anaven presentant, les llums i les ombres. De vegades, el sistema d'aprovar les propostes per votació va poder distorsionar una mica aspectes que potser havien de ser fonamentals, com per exemple el de la comunió.

Què va representar per a l'Església aquesta iniciativa?

Va ser una iniciativa de consens per part de les diòcesis amb seu a Catalunya. Posant damunt la taula els problemes i els reptes d'aquell moment, les inquietuds, la realitat en definitiva. Amb tot, però, la constatació de la diversitat d'opinions, de sensibilitats i d'inquietuds va col·lapsar i absorbir excessivament l'atenció d'alguns participants, i certament dels mitjans de comunicació d'aquell moment.

Quins aprenentatges es poden extreure d'una experiència sinodal com aquesta?

L'experiència sinodal en si mateixa ha de servir-nos d'aprenentatge per al moment que vivim actualment, que ja no és el mateix i sobretot per al futur. També va ser una prova del que suposa treballar per la comunió amb tantes maneres diferents de veure la realitat. Potser ens va faltar començar per un aspecte important i que sempre hauria de ser previ, com és prioritzar la necessitat de la conversió personal i comunitària.

Diumenge III de Pasqua (A)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Fets 2,14.22-33)

El dia de Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la seva veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapiguen això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles prodigis i senyals. Tots ho sabem prou. Doncs bé, d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència". Germans, us he de parlar clar. El patriarca David va morir i va ser enterrat en un sepulcre que avui encara podem veure. Però ell, que era profeta i coneixia el jurament de Déu de fer pujar al seu tron un dels seus descendents, havia contemplat en visió profètica la resurrecció de Crist, i en parlava quan deia que "Déu no l'havia abandonat enmig dels morts ni havia deixat que es corrompés el seu cos". Aquest Jesús, doncs, Déu l'ha ressuscitat. Tots nosaltres en som testimonis. I ara que la dreta de Déu l'ha glorificat, ha rebut del Pare l'Esperit Sant com estava promès, i l'ha donat amb profusió. Això és el que vosaltres veieu i sentiu.»

▶ Salm responsorial (15)

R. *Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 24,13-35)

Aquell mateix diumenge dos dels deixebles de Jesús se n'anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconseguí i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?» Ells s'aturaren amb un posat trist i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?» Els preguntà: «Què?» Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esperat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas.» Ell els digué: «Sí que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes. No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?» Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escriures que es referien a ell. Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguis més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: «Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar.» Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: «No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriures?» Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó.» Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14.22-33)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y con toda solemnidad declaró: «Judíos y vecinos todos de Jerusalén, enteraos bien y escuchad atentamente mis palabras. A Jesús el Nazareno, varón acreditado por Dios ante vosotros con los milagros, prodigios y signos que Dios realizó por medio de él, como vosotros mismos sabéis, a este, entregado conforme al plan que Dios tenía establecido y previsto, lo matasteis, clavándolo a una cruz por manos de hombres inicuos. Pero Dios lo resucitó, librándolo de los dolores de la muerte, por cuanto no era posible que esta lo retuviera bajo su dominio, pues David dice, refiriéndose a él: "Veía siempre al Señor delante de mí, pues está a mi derecha para que no vacile. Por eso se me alegró el corazón, exultó mi lengua, y hasta mi carne descansará esperanzada. Porque no me abandonarás en el lugar de los muertos, ni dejarás que tu Santo experimente corrupción. Me has enseñado senderos de vida, me saciarás de gozo con tu rostro". Hermanos, permitidme hablaros con franqueza: el patriarca David murió y lo enterraron, y su sepulcro está entre nosotros hasta el día de hoy. Pero como era profeta y sabía que Dios "le había jurado con juramento sentar en su trono a un descendiente suyo", previéndolo, habló de la resurrección del Mesías cuando dijo que "no lo abandonará en el lugar de los muertos" y que "su carne no experimentará corrupción". A este Jesús lo resucitó Dios, de lo cual todos nosotros somos testigos. Exaltado, pues, por la diestra de Dios y habiendo recibido del Padre la promesa del Espíritu Santo, lo ha derramado. Esto es lo que estáis viendo y oyendo.»

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Señor, me enseñarás el sendero de la vida.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,17-21)

Queridos hermanos: Puesto que podéis llamar Padre al que juzga imparcialmente según las obras de cada uno, comportaos con temor durante el tiempo de vuestra peregrinación, pues ya sabéis que fuisteis liberados de vuestra conducta inútil, heredada de vuestros padres, pero no con algo corruptible, con oro o plata, sino con una sangre preciosa, como la de un cordero sin defecto y sin mancha, Cristo, previsto ya antes de la creación del mundo y manifestado en los últimos tiempos por vosotros, que, por medio de él, creéis en Dios, que lo resucitó de entre los muertos y le dio gloria, de manera que vuestra fe y vuestra esperanza estén puestas en Dios.

▶ Lectura el santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,13-35)

Aquel mismo día (el primero de la semana), dos de los discípulos de Jesús iban caminando a una aldea llamada Emaús, distante de Jerusalén unos sesenta estadios; iban conversando entre ellos de todo lo que había sucedido. Mientras conversaban y discutían, Jesús en persona se acercó y se puso a caminar con ellos. Pero sus ojos no eran capaces de reconocerlo. Él les dijo: «¿Qué conversación es esa que traéis mientras vais de camino?». Ellos se detuvieron con aire entristecido. Y uno de ellos, que se llamaba Cleofás, le respondió: «¿Eres tú el único forastero en Jerusalén que no sabes lo que ha pasado allí estos días?». Él les dijo: «¿Qué?». Ellos contestaron: «Lo de Jesús el Nazareno, que fue un profeta poderoso en obras y palabras, ante Dios y ante todo el pueblo; cómo lo entregaron los sumos sacerdotes y nuestros jefes para que lo condenaran a muerte, y lo crucificaron. Nosotros esperábamos que él iba a liberar a Israel, pero, con todo esto, ya estamos en el tercer día desde que esto sucedió. Es verdad que algunas mujeres de nuestro grupo nos han sobresaltado, pues habiendo ido muy de mañana al sepulcro, y no habiendo encontrado su cuerpo, vinieron diciendo que incluso habían visto una aparición de ángeles, que dicen que está vivo. Algunos de los nuestros fueron también al sepulcro y lo encontraron como habían dicho las mujeres; pero a él no lo vieron». Entonces él les dijo: «¿Qué necios y torpes sois para creer lo que dijeron los profetas! ¿No era necesario que el Mesías padeciera esto y entrara así en su gloria?». Y, comenzando por Moisés y siguiendo por todos los profetas, les explicó lo que se refería a él en todas las Escrituras. Llegaron cerca de la aldea adonde iban y él simuló que iba a seguir caminando; pero ellos lo apremiaron, diciendo: «Queda-te con nosotros, porque atardece y el día va de caída». Y entró para quedarse con ellos. Sentado a la mesa con ellos, tomó el pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo iba dando. A ellos se les abrieron los ojos y lo reconocieron. Pero él desapareció de su vista. Y se dijeron el uno al otro: «¿No ardía nuestro corazón mientras nos hablaba por el camino y nos explicaba las Escrituras?». Y, levantándose en aquel momento, se volvieron a Jerusalén, donde encontraron reunidos a los Once con sus compañeros, que estaban diciendo: «Era verdad, ha resucitado el Señor y se ha aparecido a Simón». Y ellos contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan.

COMENTARI

«Realment el Senyor ha ressuscitat!»

Aquarel·la de Maria Cavazzini Fortini, 2013

L'evangeli d'avui és una gran catequesi sobre l'Eucaristia i sobre la Resurrecció. Jesús es troba amb dos deixebles decebutos del final de Jesús: *El cas de Jesús. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies.* Esperaven, ara ja no esperen res i marxen. I això que algunes dones del nostre grup ens han esperat: *han anat al sepulcre, no hi han trobat el cos. I també hi han anat alguns dels qui eren amb nosaltres però a ell no l'han trobat.* També ells voldrien trobar, tocar el Senyor. La fe no és el seu fort: *Si que us costa d'entendre!* Malgrat tots els indicis no creuen en allò que ha dit Pere a la primera lectura: *Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort.* També ho afirma la segona lectura: *Déu abans de crear el món havia decidit el destí de Crist, sacrificat com anyell sense tara. I ara l'ha manifestat per a vosaltres, els qui, per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts.*

Tot això que afirmen les lectures, els dos deixebles d'Emaús no ho entenen. Jesús els ho diu clarament: *¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?* Però a mesura que Jesús els ho explica *els nostres cors s'abusaven mentre ens obria el sentit de les Escriures.*

El Crist ressuscitat es fa present i real però els deixebles no el capten. Serà només quan Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Ara se'ls obriren els ulls i el reconegueren però ell desaparegué. Ara ja creuen en ell sense tocar-lo. L'Eucaristia ens permet trobar-nos per la fe amb Crist ressuscitat que no pot ser captat amb els ulls de la fe. Ens trobem amb ell en l'escolta de la Paraula de Déu, en l'acollida del foraster, en el pa i el vi consagrats. I ara ells tornen amb els germans, sense cap cansament: *Llavors mateix s'alçaren, i se'n tornaren a Jerusalem. Ara s'han convertit en apòstols del Ressuscitat.*

Mn. Jaume Pedrós